

1. čtení: L 10, 1-9. 17-20**3. čtení (poslání): Ř 12, 9-12****2. čtení (základ kázání): Sk 28, 1-6**

Když jsme se zachránili, dověděli jsme se, že se ten ostrov jmenuje Malta. Domorodci se k nám zachovali neobyčejně laskavě. Zapálili hranici dříví a všechny nás k ní pozvali, protože začalo pršet a bylo zima. Když Pavel nasbíral náruč chrástí a přiložil na oheň, zakousla se mu do ruky zmije, která prchala před žárem. Jakmile domorodci uviděli, že mu visí na ruce had, říkali si mezi sebou: „Ten člověk je určitě vrah. I když se zachránil z moře, bohyně odplaty nedovolila, aby zůstal na živu.“ Ale Pavel setřásl hada do ohně a nic zlého se mu nestalo. Oni čekali, že oteče nebo že najednou padne mrtev. Když to však trvalo dlouho a viděli, že se s ním nic neděje, začali naopak říkat, že je to nějaký bůh.

Apoštol Pavel se plavil do Říma a ztroskotal. Neplavil se z vlastní vůle, byl jako vězeň přepravován k císařskému soudu, kam se v tísní odvolal. A přece byl ujištěn, že je poslán Pánem, aby byl svědkem také v Římě. Nebyla to jen lidská zvůle, byla to Boží vůle. A přesto ztroskotal. Loď se jim pod nohama rozpadla a na troskách se dostali na břeh. O všechno přišli a zůstali odkázáni na pomoc domorodců. Také ji dostali. Domorodci nezneužili jejich zoufalého postavení, ale pozvali je k ohni. Zachovali se k nim neobyčejně laskavě, jak je tam psáno.

To je to, co člověk potřebuje, když ztroskotá. Přátelské pozvání k teplu. Laskavé jednání. Kdo v životě ztratil půdu pod nohama, komu se zhroutil svět, přišel o vše, v co doufal a co mu bylo drahé, kdo už sám sobě nevěří a bojí se podívat do zrcadla, sám sebe si neváží – nutně potřebuje přátelství a pomoc druhých.

Sám si oheň nerozdělá. Jistě mu pomůže, když se ho nikdo nebude ptát co že to udělal, že se mu jeho loď potopila, že klesl tak hluboko, jak si přivodil takové neštěstí, jak že se mu to mohlo stát. Ocení laskavost, přátelské jednání, trochu tepla. Bez zbytečných otázek a vlastně i výtek. První pomoc pro tělo nebo pro duši, podle toho, jaké povahy je to jeho ztroskotání.

Oni ti lidé tehdy na Maltě netušili kdo je Pavel a kam a proč jede, co nese za poselství. Ale pozvali ho spolu s jinými k ohni. Jen proto, že přšelo a bylo zima. To je dobrý a dostatečný důvod k pomoci. Někdo ji potřebuje, tak mu pomůžeme. Bez posuzování, jestli si to zaslouží a co je zač. Když je třeba, pomoc může přijít z nečekaných stran. Také my můžeme pomáhat nečekaně. Můžeme být domorodci někomu cizímu v nouzi.

Pavel vzal chrástí a přiložil na oheň. Nezůstal jen sedět u ohně. Ztroskotal, ale spolupracuje se zachránci. To je důležité. Opravdu a účinně pomoci je možné tomu, kdo na tom také pracuje, jak může. Nepropane zoufalství nebo netečnosti, nenechá svůj problém jen na jiných. Pavel se podílel na tom ohni, sbíral dříví a přikládal.

A pak se zakusuje had a vpouští svůj jed. Nebo nerpouští? Nemá smysl bádát nad druhem hada a nad jeho jedovatostí. Nejde tady o to hezké a užitečné zvířátko, kterému se určitě nemá ubližovat, ale o podobenství satana. Známe přeci příběh Adama a Evy v rajské zahradě, kde je satan v podobě hada svedl ke vzpouře proti Bohu. Tam taky nebylo nějaké skutečné zvíře, ale smrtelné pokušení. To hrozí komukoli a kdekoli.

Satan právě napadl Pavla, který přečkal ztroskotání a zrovna přijímá pomoc od hodných lidí. Je s nimi v obecenství kolem ohně. Pozvali ho, aby mu pomohli z jeho ztroskotání, on spolupracuje a vypadá to všechno dobře. A najednou had. Satan. Intoxikace zlem. Jed v duši. Nebo ne?

Člověk bývá po nezdaru, po boji a prohře, nebo po ztroskotání vysílen. Je přístupnější pokušení. Zahořklost, nenávisť vůči světu, závist a pocit křivdy. Jedním slovem otrávenost – a to doslova, jed v srdci. Setba toho, čemu říkáme satan. To znamená pomlouvač, našeptávač, pokušitel, a také žalobce. To zlé, co nás může postavit proti Bohu a druhým lidem, a to někdy i proti těm hodným a přátelským.

Je pochopitelné, co napadlo ty dobré lidi – je to vrah, bohyně pomsty, božská spravedlnost, ho teď dorazí jedem – píše se o hadím, ale můžeme počítat s jedem v srdci – s jedem zloby, nedůvěry a závisti. Když už přečkal to ztroskotání a začíná se zotavovat z ran, které přicházejí občas na kohokoli, tak teď zhyne svým hříchem.

Ale to se nestalo. Vůbec nic zlého se nestalo. Naopak se stalo mnoho dobrého, protože hned po našem textu je psáno o tom, jak Pavel uzdravoval nemocné na tom ostrově. Zvítězil, že ho až považovali za některého z bohů.

V prvním čtení z Lukášova evangelia Ježíš slíbil svým učedníkům, že budou šlapat po hadech a štírech a po veškeré síle nepřítel, takže jim v ničem neuškodí. Satan nemohl Pavla otrávit, proti moci Kristově neměl a nemá účinný jed.

Co Pán slíbil a dal svým učedníkům tehdy, to platí i dnes a tady. Potíže na cestě životem, škody, dokonce i to ztroskotání (Pavel jich zažil několik) může potkat kohokoli, může se přiblížit i pokušitel. Ale nemusí, ani nemůže otrávit. Od Pána Ježíše Krista máme slíbenou a darovanou imunitu. S tím vědomím smíme pokračovat na svých cestách v jeho síle. Nemusíme ji vyhlížet jako něco mimořádného. Přichází během všedních dní, činností a vztahů.

Pane, děkujeme za povzbuzení a tvou ochranu proti Zlému. Prosíme, zůstávej s námi dál a dávej dobrou mysl, odvahu i lásku i když nám není vždy dobře. Amen.